

Sygn. akt III AUa 1377/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 marca 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Małgorzata Gerszewska (spr.)
Sędziowie:	SA Alicja Podlewska SA Iwona Krzeczowska - Lasoń
Protokolant:	sekr. sądowy Katarzyna Kręska

po rozpoznaniu w dniu 13 marca 2019 r. w Gdańsku

sprawy Z. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do emerytury pomostowej

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 11 lipca 2018 r., sygn. akt VII U 4662/17

1. zmienia zaskarżony wyrok i oddala odwołanie;
2. zasądza od Z. G. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. kwotę 240,00 (dwieście czterdzieści 00/100) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję.

SSA Alicja Podlewska SSA Małgorzata Gerszewska SSA Iwona Krzeczowska - Lasoń

Sygn. akt III AUa 1377/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 14 września 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił Z. G. prawa do emerytury pomostowej.

Odwołanie od powyższej decyzji wywiódł ubezpieczony, wnosząc o jej zmianę poprzez przyznanie prawa do żądanego świadczenia.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany wniósł o jego oddalenie.

W piśmie z dnia 20 grudnia 2017 r. ubezpieczony wniósł o zmianę decyzji i przyznanie mu prawa do emerytury pomostowej począwszy od lipca 2017 r. oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Wyrokiem z dnia 11 lipca 2018 r. Sąd Okręgowy w Gdańsku VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w punkcie 1 zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury pomostowej od dnia 11 lipca 2017 r. , w punkcie 2 zasądził od pozwanego na rzecz wnioskodawcy kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego i w punkcie 3 stwierdził odpowiedzialność organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania zaskarżonej decyzji, wskazując następujące motywy rozstrzygnięcia:

Z. G., urodzony (...), w dniu 19 lipca 2017 r. złożył do pozwanego wniosek o przyznanie mu prawa do emerytury pomostowej, który zaskarżoną w niniejszym postępowaniu decyzją został załatwiony odmownie, albowiem zdaniem organu rentowego ubezpieczony po dniu 31 grudnia 2008 r. nie wykonywał prac w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 2 u.e.o.p.

W okresie od dnia 1 września 1972 r. do dnia 31 grudnia 1993 r. oraz od dnia 23 maja 2003 r. do dnia 4 maja 2007 r. wnioskodawca był zatrudniony w (...) S.A. (od dnia 29 kwietnia 2011 r. nastąpiła zmiana nazwy na (...) S.A. w G.). Od dnia 1 września 1972 r. do dnia 31 lipca 1975 r. ubezpieczony pracował na stanowisku uczeń (...) w zawodzie monter kadłubów okrętowych, a od dnia 1 sierpnia 1975 r. jako monter kadłubów okrętowych w wymiarze pełnego etatu.

Powyższy okres, za wyjątkiem pełnienia zasadniczej służby wojskowej i urlopów bezpłatnych, został ubezpieczonemu zaliczony do stażu pracy w warunkach szczególnych.

W okresie od 19 czerwca 2017 r. do 10 lipca 2017 r. ubezpieczony był zatrudniony w (...) s.c. (...) w G. w wymiarze pełnego etatu, na stanowisku montera kadłubów. Umowa zawarta została na czas określony i ustala z upływem umówionego okresu.

Po zakończeniu stosunku pracy, pracodawca wydał ubezpieczonemu świadectwo pracy w szczególnych warunkach.

Sąd zaznaczył, że w treści zaskarżonej decyzji pozwany uwzględnił ubezpieczonemu, pracę w szczególnych warunkach wykonywaną przed 1 stycznia 2009 r. w wymiarze 16 lat, 10 miesięcy i 18 dni. Kwestionował zaś możliwość zaliczenia do stażu pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia skarżącego od 19 czerwca 2017 r. do 10 lipca 2017 r. w (...) s.c. (...) w G., wskazując, że zatrudnienie to nie trwało pełnego miesiąca.

Istota sporu w przedmiotowej sprawie sprowadzała się do oceny, czy wnioskodawca wykonywał pracę w warunkach szczególnych po dniu 31 grudnia 2008 r. w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych, zgodnie z wymogiem ust. 4 czyli „w pełnym wymiarze czasu pracy” – codziennie, przez całą przewidziana dla niego dniówkę roboczą.

Pozostałe warunki przyznania prawa do świadczenia nie były kwestionowane, bowiem ubezpieczony urodził się po dniu 31 grudnia 1948 r., na dzień złożenia wniosku o emeryturę pomostową ukończył 60 lat, legitymował się okresem składkowym i nieskładkowym w wymiarze przekraczającym 25 lat, nie pozostaje w stosunku pracy, a nadto posiada ponad 15 lat w warunkach szczególnych w rozumieniu ustawy emerytalno – rentowej.

Sąd podkreślił, że jak wynika z ustaleń stanu faktycznego, Z. G. podczas zatrudnienia w (...) s.c. (...) w G. w okresie od dnia 19 czerwca 2017 r. do 10 lipca 2017 r. pracował w pełnym wymiarze czasu pracy, jako monter kadłubów. W trakcie zatrudnienia wnioskodawca wykonywał czynności montersko-spawalnicze w zbiornikach balastowych. Do zbiornika wchodziło się przez właz o średnicy ok. 80 cm. W zbiorniku pracowały 2-3 osoby. Ubezpieczony zajmował się demontażem starej konstrukcji i montażem nowych elementów. Wypalał zniszczone detale palnikiem tlenowo-gazowym, montował następnie nowe elementy spawając je i dopalając przy pomocy palnika acetylenowego. Ubezpieczony wymieniał poszycie, wręgi, wzdłużniki, kształtowniki. Praca rozpoczynała się o 6 rano i trwała do 14. Ubezpieczony był narażony na wysoką temperaturę, zapylenie, hałas. Temperatura w zbiorniku sięgała do 50

stopni. Wnioskodawca wykonywał również sporadycznie prace w zbiorniku na wysokościach, posiadał w tym zakresie stosowne badania lekarskie zezwalające na pracę powyżej 3 m.

Mając na uwadze dokonane ustalenia faktyczne, Sąd zważył, iż nie ulega wątpliwości, że ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracował bezpośrednio przy spawaniu łukowym lub cięciu termicznym w pomieszczeniach o bardzo małej kubaturze, z utrudnioną wentylacją (podwójne dna statków, zbiorniki, rury itp.). (poz. 28 załącznika nr 1) oraz wykonywał prace bezpośrednio przy montowaniu elementów wyposażenia w pomieszczeniach o bardzo małej kubaturze z utrudnioną wentylacją (podwójne dna statków, zbiorniki, rury itp., poz.29 załącznika nr 1). Pracodawca potwierdził ten stan wydając ubezpieczonemu świadectwo pracy w szczególnych warunkach. Zważyć również należy, iż ubezpieczony we wcześniejszym okresie, przez szereg lat, wykonywał prace montera kadłubów, zaś z uwagi na stan zdrowia, nie może aktualnie pracy tej świadczyć, bowiem już po rozwiązaniu umowy o pracę zdiagnozowano u niego nowotwór (k. 37). Podkreślenia przy tym wymaga, iż świadek M. potwierdzał, iż gdyby było następne zlecenie, umowa o pracę z ubezpieczonym zostałaby przedłużona.

Odnosząc się do stanowiska pozwanego, w zakresie, w jakim wskazywał on na treść wyroku Sądu Najwyższego z dnia 15 stycznia 2013 r. (sygn. akt I UK 448/12), w którym Sąd ten stwierdził, że okres 15 lat (o jakim mowa w art. 4 u.e.p.) może dotyczyć całego okresu ubezpieczenia, jednak co najmniej jeden miesiąc musi przypadać przed dniem 1 stycznia 1999 r. oraz jeden miesiąc po dniu 31 grudnia 2008 r. Sąd Okręgowy wskazał, że choć istotnie Sąd Najwyższy sformułował zaprezentowane wyżej twierdzenie, to jednak uzasadnienie wyroku nie zawiera, w tym zakresie (wobec istoty materii spornej) żadnej argumentacji prawnej. Nie pozwala to zatem, na proste zastosowanie w przedmiotowej sprawie.

Nadto przepis art. 4 ustawy o emeryturach pomostowych nie definiuje okresu, przez który praca w szczególnych warunkach miałaby być świadczona po dniu 31 grudnia 2008 r. Zdaniem Sądu, jedyną wskazówkę w tym zakresie daje art. 3 ust. 4 powołanej ustawy, zgodnie z którym za pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach uważa się pracowników wykonujących po dniu wejścia w życie ustawy, w pełnym wymiarze czasu pracy, prace, o których mowa w ust. 1.

Zdaniem Sądu, w okresie od dnia 19 czerwca 2017 r. do 10 lipca 2017 r. podczas zatrudnienia w (...) s.c. (...) w G. wnioskodawca wykonywał prace w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, a skoro tak, to spełnił wszystkie warunki niezbędne do przyznania mu prawa do żądanego świadczenia.

Z tych względów, Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał skarżącemu świadczenie od dnia 11 lipca 2017 r., o czym na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., przy uwzględnieniu treści przepisów art. 3 i 4 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych orzekł, jak w punkcie 1 sentencji wyroku.

Orzeczenie o kosztach zastępstwa procesowego - punkt 2 wyroku - znajduje postawę w art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę zobowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). W przedmiotowej sprawie kosztami poniesionymi przez ubezpiezonego były koszty wynagrodzenia reprezentującego go w sprawie profesjonalnego pełnomocnika, które zgodnie z § 9 ust 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804) wynoszą 180 zł.

W punkcie 3 wyroku Sąd stwierdził, że organ rentowy ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Zgodnie z art. 118 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. (w zw. z art. 28 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych.) organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, z uwzględnieniem ust. 2 i 3 oraz art. 120.

W niniejszej sprawie ostatnią okolicznością niezbędną do wydania decyzji było ustalenie okresu pracy w szczególnych warunkach po dniu 31 grudnia 2008 r. Organ rentowy nie kontestował obowiązków, jakie ubezpieczony realizował w okresie od dnia 19 czerwca 2017 r. do 10 lipca 2017 r. podczas zatrudnienia w (...) s.c. (...) w G., a wyłącznie fakt,

iż skarżący nie przepracował pełnego miesiąca. Powoduje to, iż spór w istocie dotyczył kwestii prawnej, a pozwany dokonał w tym zakresie błędnej wykładni. Zaskarżoną decyzję można zatem uznać za błąd organu rentowego i stwierdzić, że na podstawie ujawnionych okoliczności, mógł on wydać decyzję zgodną z prawem.

Apelację od wyroku wywiódł **organ rentowy** zaskarżając go w całości zarzucając mu naruszenie art. 4 ustawy o emeryturach pomostowych poprzez przyjęcie, że wnioskodawca spełnia wszystkie wymogi ustawowe uzasadniające przyznanie mu prawa do emerytury pomostowej, a zwłaszcza wymóg wynikający z treści art. 4 ustawy pomostowej dotyczący wykonywania po dniu 31 grudnia 2008 r. pracy w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. **3 ust 1 i ust 3 ustawy pomostowej w wymiarze uzasadniającym uznanie okresu od 1 lipca 2017 r. do 22 lipca 2017 r. jako okresu pracy wykonywanej w warunkach określonych w art. 3 ust. 1 i ust. 3 ustawy pomostowej - pomimo, iż Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 stycznia 2013 r. sygn. akt: I UK 448/12 wyjaśnił, iż okres 15 lat pracy w warunkach szczególnych musi przypadać co najmniej 1 miesiąc przed dniem 1 stycznia 1999 r. oraz jeden miesiąc po dniu 31 grudnia 2008 r. oraz art. 233.**

Powołując się na powyższe podstawy apelacji, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania względnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwany podkreślił, że choć art. **4 ustawy pomostowej nie zawiera norm czasowych, co do czasu wykonywania po 2008 r. prac w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze w rozumieniu art.3 ust. 1 i 3, to jednak mając na uwadze treść orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 15 stycznia 2013 r., sygn. akt I UK 448/12 wskazującego, że dla zaliczenia do okresu pracy, pracy wykonywanej w warunkach szczególnych na podstawie art. 4 ustawy pomostowej, wymagane jest, aby co najmniej jeden miesiąc takiego zatrudnienia przypadał przed 1 stycznia 1999 r. oraz jeden miesiąc po dniu 31 grudnia 2008 r. Zdaniem skarżącego nie można przyjąć, iż wnioskodawca pracując w okresie od 19 czerwca 2017 r. do 10 lipca 2017 r. spełnił wymóg wynikający z treści art. 4 pkt 6 ustawy pomostowej i wykonywał pracę w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze w rozumieniu art.3 ust. 1 i 3 ustawy pomostowej w wymiarze uzasadniającym przyznanie mu prawa do emerytury pomostowej.**

Dodatkowo pozwany zaznaczył, że jak wynika z przeprowadzonego przez Sąd postępowania dowodowego, choć do zbiorników, w których ubezpieczony wykonywał swoje czynności montersko-spawalnicze wchodziło się przez właz o średnicy 80 cm, to pracowały w nim 2-3 osoby. Wobec powyższego nie można uznać, że wnioskodawca wykonywał pracę w bardzo małej kubaturze, tj. na stanowisku wymienionym w załączniku do ustawy o emeryturach pomostowych - Nr 1 poz. 28. A skoro tak, to nie spełnił kumulatywnie wszystkich przesłanek warunkujących przyznanie mu prawa do emerytury pomostowej.

W odpowiedzi na apelację wnioskodawca wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego, w świetle uzupełnionego materiału dowodowego, skutkowałą zmianą zaskarżonego wyroku i oddaleniem odwołania.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie było ustalenie, czy zatrudnienie Z. G. w (...) s.c. (...) w G. w okresie od 19 czerwca 2017 r. do 10 lipca 2017 r. w wymiarze pełnego etatu, na stanowisku monter kadłubów, spełnia - po 31 grudnia 2008 r. - przesłankę wykonywania pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu art. 3 ust. 1 lub art. 3 ust. 3 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy analizując powyższą kwestię, prawidłowo zgromadził materiał dowodowy, jednakże dokonał jego nieprawidłowej oceny, co z kolei skutkowało błędnymi ustaleniami faktycznymi oraz nieprawidłową subsumcją prawną, która stała się podstawą do wydania zaskarżonego orzeczenia.

Istota sporu sprowadzała się do ustalenia, jakie faktycznie prace wykonywał skarżący w okresie zatrudnienia w (...) s.c. po 31 grudnia 2008 r. i następnie oceny tych okoliczności, które to odwołujący sam szczegółowo zobrazował w swoich zeznaniach.

Aby szczegółowo odnieść się do powyższej kwestii, przypomnieć w pierwszej kolejności należy, że zgodnie z art. 4 ustawy o emeryturach pomostowych, prawo do emerytury pomostowej, z uwzględnieniem art. 5-12, przysługuje pracownikowi, który spełnia łącznie następujące warunki: 1) urodził się po dniu 31 grudnia 1948 roku; 2) ma okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat; 3) osiągnął wiek wynoszący co najmniej 55 lat dla kobiet i co najmniej 60 lat dla mężczyzn; 4) ma okres składkowy i nieskładkowy, ustalony na zasadach określonych w art. 5-9 i art. 11 ustawy o emeryturach i rentach, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i co najmniej 25 lat dla mężczyzn; 5) przed dniem 1 stycznia 1999 roku wykonywał prace w szczególnych warunkach lub prace o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach; 6) po dniu 31 grudnia 2008 roku wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3; 7) nastąpiło z nim rozwiązanie stosunku pracy. W świetle art. 4 pkt 2 i 5 w związku z art. 3 ust. 7 ustawy, do wymaganego przez nią stażu przypadającego przed dniem jej wejścia w życie, tj. przed 1 stycznia 2009 roku, wlicza się okresy pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu zarówno art. 3 ust. 1 i 3 tej ustawy, jak i art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach. Zgodnie zaś z 49 omawianej ustawy, dla osób, które po dniu 31 grudnia 2008 roku nie wykonywały pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych, emerytura pomostowa przysługuje tylko wtedy gdy spełnia ona warunki określone w art. 4 pkt 1-5 i 7 i art. 5-12 oraz w dniu wejścia w życie ustawy miała wymagany w przepisach, o których mowa w pkt 2, okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3. Zatem w pierwszym przypadku emerytura pomostowa przysługuje, gdy ubezpieczony wykonywał pracę w warunkach szczególnych wymienioną w załączniku do ustawy o emeryturach pomostowych przez dowolny okres, a w drugim gdy okres tej pracy wynosi co najmniej 15 lat. Istotnym jest przy tym, że ustawa o emeryturach pomostowych zawiera węższy zakres prac kwalifikowanych, jako prace w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze niż rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lipca 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent inwalidzkich dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Przepisy w/w rozporządzenia, jako prace w warunkach szczególnych uznawały m.in. prace wykonywane bezpośrednio przy budowie i remoncie statków na stanowiskach znajdujących się na tych statkach, pochylniach, dokach i przy nabrzeżach (załącznik nr 1 do w/w rozporządzenia, wykaz A, dział III, poz. 90). Zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala stwierdzić, że skarżący wykonywał tego rodzaju prace, czego potwierdzeniem jest również fakt, że pracodawca po zakończeniu stosunku pracy wydał ubezpieczonemu w dniu 10 lipca 2017 r. świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Jest to jednak niewystarczające do przyznania mu prawa do emerytury pomostowej, albowiem w załączniku nr 1 do ustawy o emeryturach pomostowych takich prac nie ujęto. W załączniku tym wymieniono natomiast szereg innych, bardziej doprecyzowanych prac, które wykonywane są przy budowie i remoncie statków, jak np. prace bezpośrednio przy spawaniu łukowym lub cięciu termicznym w pomieszczeniach o bardzo małej kubaturze, z utrudnioną wentylacją (podwójne dna statków, zbiorniki, rury itp.).

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym zeznań samego odwołującego złożonych zarówno w toku postępowania pierwszoinstancyjnego, jak i w instancji odwoławczej, jak również z zeznań powołanych w sprawie świadków, jednoznacznie wynika, że skarżący nie pracował w warunkach, jakie zostały przewidziane w załączniku do ustawy o emeryturach pomostowych. Odwołujący, pracując na stanowisku monterka kadłubów zajmował się wprawdzie m.in. montażem i spawaniem, jednak nie tylko w małych zbiornikach i pomieszczeniach. Do obowiązków skarżącego, który bezsprzecznie część prac wykonywał w małych pomieszczeniach, należały bowiem również - jak zeznawał pracodawca R. M. - prace na wysokościach, co potwierdziły dołączone do akt zdjęcia pomieszczeń, w tym zdjęcie z ustawionym rusztowaniem (k.39,40,41 as) oraz rysunki techniczne (k.87 as). Także z pisma pracodawcy z

dnia 2 lutego 2018 r. wynika, że do zakresu obowiązków ubezpieczonego należały prace wykonywane bezpośrednio przy budowie i remoncie statków na stanowiskach znajdujących się na tych statkach, pochylniach, dokach i przy nabrzeżach, w tym montaż i demontaż elementów skorodowanych, montaż i remont elementów wyposażenia statkowego, cięcie i spawanie palnikiem acetylenowym oraz spawanie (szczępienie) ręczne łukiem elektrycznym. Pracodawca wyjaśniał, że Z. G. realizował prace na nowo wybudowanych i remontowanych statkach na sekcjach, blokach łączonych ze sobą w całość, na pokładach zewnętrznych i w kadłubie statku oraz wewnątrz pomieszczeń: nadbudówki, siłowni, koferdamy, zbiorniki, tunele i ładownie. Nadto wskazał, że podczas wykonywania prac obsługiwane były suwnice, szczęki transportowe zaciskowe, wciągi łańcuchowe, knary, ściągacze, palnik acetylenowo – tlenowy, przecinarka plazmowa, spawarka elektryczna, szlifierka pneumatyczna ręczna, co zresztą potwierdził sam ubezpieczony składając dodatkowe wyjaśnienia na rozprawie apelacyjnej w dniu 13 marca 2019 r. Podał również, że praca niejednokrotnie odbywała się na wysokości powyżej 3 metrów, albowiem zbiornik, w którym wykonywał większość prac był wysoki na około 5-6 m i szeroki na 10 m, dlatego koniecznym było ustawienie rusztowań w celu wymiany zniszczonych elementów znajdujących się w jego górnej części. Nadto wnioskodawca - jak zeznali świadkowie T. Z. oraz E. S. - pracował w trójkach, tj. monter, pomocnik i osoba asekurująca, co również prowadzi do ustalenia, że pomieszczenia w których praca była realizowana nie były pomieszczeniami o bardzo małej kubaturze. Dodatkowo ubezpieczony podał, że w pomieszczeniu jednocześnie pracowały 2-3 „trójki”, co także dowodzi tego, że pomieszczenie w którym była świadczona praca było duże, albowiem mogło pomieścić do 9 osób. Nie bez znaczenia pozostaje również fakt, że zbiornik, w którym były wykonywane prace był dobrze wentylowany. Oczywiście wnioskodawca podnosił, że pracował również w pomieszczeniach o wymiarach od 1,6 m do 2,5-3 x ok. 5 metrów, tzw. koferdamach, jednakże prace te nie były realizowane codziennie, a skoro tak to nie można przyjąć, że pracował on stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wyłącznie w pomieszczeniach o bardzo małej kubaturze z utrudnioną wentylacją, a tylko wykonywanie tego rodzaju pracy uprawniałoby go do uzyskania żądanego świadczenia. W ocenie Sądu Apelacyjnego praca montera wykonywana w pomieszczeniach o wymiarach 5-6 m x 10 m, w których miał on pełną swobodę ruchów i które były dobrze wietrzane - a taką wykonywał w przeważającej mierze - nie wypełnia dyspozycji bezpośredniej pracy przy spawaniu elementów wyposażenia w pomieszczeniach o bardzo małej kubaturze z utrudnioną wentylacją wymienionej w załączniku do ustawy o emeryturach pomostowych.

Nie sposób również uznać, aby za prawidłowością twierdzeń ubezpieczonego przemawiało świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych wystawione przez (...) S.A. w G., z którego wynika, że w okresie od 1 września 1972 r. do 31 grudnia 1993 r. i od 26 maja 2003 r. do 4 maja 2007 r. był on zatrudniony w warunkach szczególnych, tj. przy pracach, o których mowa w wykazie A, dziale III, poz. 90 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (prace wykonywane bezpośrednio przy budowie i remoncie statków na stanowiskach znajdujących się na tych statkach, pochylniach, dokach i przy nabrzeżach), tj. przy tożsamych pracach, które wykonywał w spółce (...). Okoliczność ta nie jest bowiem wystarczająca dla ustalenia mu prawa do żądanego świadczenia. Przypomnieć bowiem należy, że przedmiotem sprawy nie jest prawo do wcześniejszej emerytury wynikające z art. 32 w zw. z art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, lecz prawo do emerytury pomostowej, regulowane odrębnymi przepisami, zawężającymi katalog prac uznawanych za prace w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze. W załączniku nr 1 do ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych zostały wymienione bowiem wyłącznie prace bezpośrednio przy spawaniu łukowym lub cięciu termicznym w pomieszczeniach o bardzo małej kubaturze, z utrudnioną wentylacją (podwójne dna statków, zbiorniki, rury itp.), które ubezpieczony niewątpliwie wykonywał, niemniej jednak - jak wykazało przeprowadzone postępowanie - nie stale i nie w pełnym wymiarze czasu pracy, co oznacza, że nie spełnił kumulatywnie wszystkich przesłanek warunkujących przyznanie mu prawa do żądanego świadczenia.

Na marginesie, odnosząc się do podnoszonego w apelacji zarzutu, zgodnie z którym nie jest możliwe ***zaliczenie do okresu pracy, pracy wykonywanej w warunkach szczególnych na podstawie art. 4 ustawy pomostowej, jeśli nie była ona wykonywana co najmniej przez jeden miesiąc, po dniu 31 grudnia 2008 r., a skoro tak, to nie można przyjąć, iż wnioskodawca pracując w okresie od 19 czerwca 2017 r. do 10 lipca 2017 r. spełnił wymóg wynikający z treści art. 4 pkt 6 ustawy pomostowej i***

wykonywał pracę w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze w rozumieniu art.3 ust. 1 i 3 ustawy pomostowej, uznać należy go za uprawnionego. Jak podnosił bowiem Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 15 stycznia 2013 r., I UK 448/12 (LEX nr 1396383), z wykładni art. 4 ustawy o emeryturach pomostowych wynika, iż dla zaliczenia do okresu pracy w szczególnych warunkach zatrudnienia w takich warunkach w okresie od 1 stycznia 1999 r. do 31 grudnia 2008 r. wymagane jest, aby co najmniej jeden miesiąc takiego zatrudnienia przypadł przed dniem 1 stycznia 1999 r. oraz jeden miesiąc po dniu 31 grudnia 2008 r. W kontekście powyższego zaliczenie do stażu pracy w warunkach szczególnych **w rozumieniu art.3 ust. 1 i 3 ustawy pomostowej okresu wykonywania przez wnioskodawcę zatrudnienia w (...) sc od 19 czerwca do 10 lipca 2017 r. również z tego względu nie było możliwe.**

Mając na uwadze poczynione ustalenia i rozważania, w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy uznać należało, że ubezpieczony nie wykazał, aby spełnił przesłankę legitymowania się stażem pracy wykonywanej w szczególnych warunkach w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych po dniu 31 grudnia 2008 r. Jak już wcześniej wspomniano prawo do emerytury pomostowej jest przywilejem i spełnienie warunków jego przyznania nie może budzić żadnych wątpliwości.

Z tych względów, uznając apelację pozwanego za trafną, Sąd Apelacyjny, na mocy art. 386 § 1 k.p.c., orzekł, jak w punkcie 1 wyroku.

O kosztach Sąd Apelacyjny orzekł w punkcie 2 wyroku zasądając - zgodnie z § 9 ust. 2 w zw. z § 10 ust.1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U 2015 r., poz. 1804), przy uwzględnieniu treści art. 108 § 1 k.p.c., art. 98 § 1 i 3 k.p.c. – od wnioskodawcy na rzecz pozwanego kwotę 240 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za II instancję.

SSA Małgorzata Gerszewska SSA Iwona Krzeczowska-Lasoń SSA Alicja Podlewska